

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2009. év január hó 14. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A jelentős kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmények miatt folyamatban volt büntetőügyben az **I. r.** terhelt és védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Miskolci Városi Bíróság 26.B.446/2004/64. számú ítéletét és a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 7.Bf.1789/2005/29. számú ítéletét megváltoztatja annyiban, hogy az I. r. terheltet az ellene 1 rb. számvitel rendje megsértésének vétsége [Btk. 289. § (1) bek. a) és c) pontja] miatt emelt vád alól felmenti, egyebekben a reá vonatkozó részében hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

I. A Miskolci Városi Bíróság a 2005. szeptember hó 8. napján kihirdetett 26.B.446/2004/64. számú ítéletével az I. r. terheltet bűnösnek mondta ki jelentős kárt okozó csalás büntettségében, jelentős értékre, folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntettségében, számvitel rendjének megsértése vétségében, nagyobb vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntettségében, adóbevétel jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntettségében és magánokirat-hamisítás vétségében. Ezért őt - halmazati főbüntetésül - 1 év 10 hónap börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A Debreceni Városi Bíróság B.799/2002/2. számú határozatával az I. r. terhelttel szemben kiszabott 5 hónap

börtönbüntetés végrehajtását elrendelte. Sz. M. magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.

A megállapított tényállás lényege szerint az 1962-ben született I. r. terhelt korábban négy alkalommal volt büntetve. Ezek között a Debreceni Városi Bíróság a 2002. április hó 29. napján jogerőre emelkedett B.799/2002/2. számú határozatával közokirat-hamisítás büntette miatt végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett 5 hónap börtönbüntetésre ítélte.

1.

A K. Kft. az I. r. terhelt, valamint B. S. és N. G.-né tagságával 2001. március hó 2. napján jött létre. A kft. cégjegyzésére ettől kezdve az I. r. terhelt és B. S., majd 2002. május hó 15. napjától kizárólag az I. r. terhelt, mint ügyvezető volt jogosult.

Sz. M.-né tulajdonában volt B. község határában a 11/E. jelű, 3,5 hektár területű akácos erdő. A tulajdonos azt ki kívánta termelni, és ennek érdekében az erdész B. S. segítségével és közreműködésével erdőgazdálkodási tervet nyújtott be az illetékes erdészeti szolgálathoz, amely azonban 2001. július 6. napján annak jóváhagyását megtagadta.

B. S., mint a K. Kft. egyik ügyvezetője Sz. M.-né lányának, D. E.-nének felajánlotta a K. Kft. közreműködését a 11/E. jelű erdőterület kitermelésében, de ebben a kérdésben közöttük megállapodás nem jött létre. Ennek ellenére a kft. másik ügyvezetője, az I. r. terhelt megbízásából G. N. és A. I. vállalkozók a Sz. M.-né tulajdonát képező erdőterületet a tulajdonos tudta és engedélye, továbbá érvényes vágási engedély nélkül 2001. május első napjaiban elkezdték kitermelni, és azt 2001. május 23. napján be is fejezték.

A tulajdonosok 2001. május 18-án szereztek tudomást az erdőrész kitermeléséről. Sz. M. május 21-én az Erdőfelügyeletnél, valamint a Rendőrkapitányságon bejelentést tett, majd a K. Kft. képviselőjében eljáró I. r. terheltet kereste meg az erdő vételárának a kifizetése érdekében.

A kitermelt fa területről történő elszállítása 2001. augusztusában kezdődött meg, amikor I. r. terhelt ígéretet tett a sértettnek arra, hogy az elszállított famennyiség kifizetésre kerül. Fizetési szándékának az alátámasztására az I. r. terhelt 200.000 forint előleget adott át D. E.-nének, azonban a teljes vételárat az ítélet meghozataláig sem fizette meg.

A bíróság a bizonyítékok értékelése körében (ítélet 14. oldal 1. bek.) tényként rögzítette, hogy az I. r. terhelt a kitermelésről utóbb tudomást szerző sértettek megtévesztése céljából adott át 200.000 forintot D. E.-nének. Sz. M. ezért járult hozzá a

területről kitermelt fa elszállításához, biztosítékot látva arra, hogy az előleg megfizetése okán a vételár-hátralék is kifizetésre kerül részére, vagyis I. r. terhelt a fát ténylegesen meg kívánja vásárolni (ítélet 14. oldal 1. bek.).

A bíróság elvetette I. r. terheltnek azt a védekezését, hogy ő a fa árát meg akarta fizetni a sértettek részére, de a teljesítésre a K. Kft. nehéz anyagi helyzetére, valamint az eladó és a sértett közötti megállapodás hiányára figyelemmel nem került sor. Megállapította, hogy a K. Kft. 2001. második félévében, illetve 2002. első félévében eredményesen prosperált, szerződéseket kötött, azok teljesedésbe mentek, az értékesítésekből bevételei származtak, beruházásai voltak, tehát az anyagi lehetősége meg lett volna a fa ellenértékének a megfizetésére. 2001. augusztusa, illetve a teljesítésre nyitva álló határidő után még több év állt rendelkezésre, hogy I. r. terhelt az általa is elismert vételárnak megfelelő összeget megfizesse, azonban erre nem került sor (ítélet 14. oldal 3-4. bek.).

Az I. r. terhelt azon túl, hogy a sértetteknek a fa ellenértékének a megfizetését többször megígérte, semmilyen intézkedést nem tett annak érdekében, hogy ezt teljesítse is, holott rendelkezett az ehhez szükséges pénzeszközökkel. Cselekményével a sértetteknek összesen 9.083.750 forint kárt okozott, amelyből csak az előlegként kifizetett 200.000 forint térült meg.

[1. rb. a Btk. 318. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, az (5) bekezdésének a) pontja szerint minősülő és büntetendő jelentős kárt okozó csalás büntette.]

2.

A K. Kft. tényleges gazdasági irányításába B. S. nem folyt bele, azt kezdettől fogva az I. r. terhelt intézte. Ő volt az, aki, mint a kft. ügyvezetője, a kft. által értékesített - az ítélet tényállásában részletezett - termékek, fűrészáruk összesen 8.646.811 forint ellenértékét átvette, azonban ezen összegekkel nem számolt el, hanem a saját céljaira fordította.

A terhelt a készpénzbevételekről szóló bizonylatokat a K. Kft. könyvelésében nem szerepeltette, 2001. illetve 2002. évben a gazdasági társaság vagyoni helyzetét befolyásoló gazdasági eseményeket nem rögzítette annak ellenére, hogy e kötelezettségeinek teljesítésére a kft. tagjai is többször kérték. E cselekményével a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 12. §-ának (1) bekezdésében, valamint a 165. §-ának (1) és (3) bekezdésében rögzített bizonylati elvet, a bizonylati fegyelem elvét, illetve a könyvvezetési kötelezettségét megszegte és ezáltal a K. Kft. vagyoni helyzetének az áttekintését, illetve ellenőrzését megghiúsította, lehetetlenné tette.

A bíróság elvetette a terhelt azon védekezését, hogy a hozzá befolyt, az általa átvett pénzeszegeket a kft. kiadásaira fordította volna (ítélet 17. oldal 4. bek.).

A terhelt a kft. pénzét a saját céljaira fordította (ítélet 23. oldal 2. bek.), ennek ellenére a bíróság azt állapította meg, hogy azzal a sajátjaként rendelkezett.

[1. rb. a Btk. 317. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, az (5) bekezdésének a) pontja szerint minősülő és büntetendő jelentős értékre, folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette, valamint 1. rb. a Btk. 289. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott és aszerint büntetendő számvitel rendje megsértésének vétsége.)

3.

Az I. r. terhelt, mint a K. Kft. ügyvezetője 2002. február 12. napján a S. Bt-től (amelynek 2001. szeptember 18. napjáig ügyvezetője volt) 1.687.500 forintért megvásárolt egy 300.000 forint valós értékű villástargoncát. Vagyongazdálkodási kötelezettségének a megszegésével a K. Kft-nek 1.387.500 forint vagyoni hátrányt okozott, amely nem térült meg.

A bizonyítékok értékelése körében rögzítette: a bíróság nem tudta elfogadni az I. r. terhelt azon védekezését, miszerint a vásárolt gép vételárát az I. r. terhelt arányosnak, illetve a gép állapotával egyenértékűnek ítélte. Ő évek óta faipari tevékenységgel, fűrészáru gyártással foglalkozott, tehát a gazdasági élet résztvevője volt. Megfelelő rálátással kellett bírnia arra, hogy a különböző műszaki berendezések milyen értéket képviselnek. Mint a K. Kft. ügyvezetőjének, kellő körültekintéssel kellett a rábízott vagyont kezelnie (ítélet 16. oldal utolsó, 17. oldal 1. bek.).

A K. Kft. az I. r. terheltet, mint a gazdasági társaság ügyvezetőjét megbízta a kft. vagyonának kezelésével. Ily módon, jogává és ezzel együtt feladatává tette a kft. üzleti tevékenységének a bonyolítását. A terhelt e vagyongazdálkodási tevékenységek körében - vagyongazdálkodási jogával visszaélve - megvásárolta a gazdasági társaság részére a villástargoncát amellyel, hogy tudta, e berendezés vételára nem áll arányban annak tényleges értékével (ítélet 24. oldal utolsó bek.).

[1. rb. a Btk. 319. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, a (3) bekezdésének a) pontja szerint minősülő és büntetendő nagyobb vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntette.]

4.

A S. Betéti társaság üzletvezetője 1997. június 9. napjától 2001. szeptember 18. napjáig az I. r. terhelt volt. 2001. és 2002. évben a S. Bt. a K. Kft. felé több alkalommal értékesített fűrészárut. Az I. r. terhelt, mint a S. Bt. üzletvezetője 2001. második

negyedévében az ÁFA adónemre vonatkozóan tett bevallásában az ítéletben részletezett értékesítések után felszámított általános forgalmi adót nem szerepeltette, és ezzel a központi költségvetés bevételeit ÁFA adónemben 2.636.235 forinttal csökkentette. A bűncselekmény végrehajtása során valótlan tartalmú adóbevallást készített, tehát valótlan tartalmú okiratot használt fel.

[1. rb. a Btk. 310. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, a (3) bekezdés szerint minősülő és büntetendő adóbevétel jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntette és 1. rb. a Btk. 276. §-ában meghatározott és aszerint büntetendő magánokirat-hamisítás vétsége.]

Az I. r. terhelt és védője által részben felmentésért, részben enyhítés érdekében bejelentett fellebbezés folytán másodfokon eljáró Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a 2007. november hó 28. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson kihirdetett 7.Bf.1789/2005/29. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. terheltre vonatkozó részében akként változtatta meg, hogy börtönbüntetésének tartamát 1 évre enyhítette, egyebekben helybenhagyta.

II. A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen az I. r. terhelt és védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt a Be. 416. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján, amelyben - az adócsalás büntettét kivéve - a terhelt bűnösségének a megállapítását sérelmezte, és részfelmentését indítványozza.

Az indítvány szerint a bíróságok iratellenesen határozták meg a tényállás 1. pontjában részletezett cselekménnyel okozott kár összegét 9.837.500 forintban, mert az utóbb lefolytatott polgári perben a bíróság azt 5.608.200 forintban állapította meg. Emellett a bizonyítás anyagából a sértettek megtévesztése és a jogtalan haszonszerzés sem következik, ezért a terhelt marasztalására a csalás büntetében e tényállási elemek hiányában került sor.

A tényállás 2. pontja ugyancsak a bizonyítás anyagával ellentétesen rögzítette, hogy az I. r. terhelt a hozzá befolyt, általa átvett pénzeszközöket a saját céljaira költötte. Ő valójában készpénzes elszámolásra vette fel a pénzt, és a területen közvetlenül kifizette a munkabéreket, a vállalkozói díjakat, illetve a megvásárolt erdőt. Nem bizonyított, hogy a kft. pénzével a sajátjaként rendelkezett volna. A terhelt védekezésével szemben a szakértői vélemény ennek bizonyítására nem alkalmas.

A tényállás 2. pontjában részletezett magatartás alapján az I. r. terhelt felelőssége a számvitel rendjének megsértése vétségében ugyan megállapítható, de a munkáltatói jogokat G. S.-né pénztáros felett B. S. gyakorolta. Az ő feladata lett volna, hogy ellenőrizze

a munkáját, és ennek az ellenőrzésnek az elmulasztása eredményezte, hogy a számlaadást a pénztáros tőle nem követelte meg. A bíróságok a tényállás 3. pontjában részletezett hűtlen kezelés büntetvényében is megalapozatlan tényállás alapján állapították meg az I. r. terhelt büntetőjogi felelősségét, mert a szakértői bizonyítás nem volt alkalmas annak bizonyítására, hogy kötelességének megszegésével vagyoni hátrányt okozott volna. A kft-nek a működéséhez mulhatatlanul szüksége volt a tárgoncára és egy használt eszköz értéke relatív.

Végül a tényállás 4. pontjában terhére rótt magánokirat-hamisítás vétségét ítéleti tényállás nélkül állapította meg a bíróság.

Mivel mindezek folytán a terhelt felelőssége csak a tényállás 4. pontjában rögzített adócsalás büntetvényében állapítható meg, ezért a terhelt és a védő a marasztaló jogerős döntés megváltoztatását, az I. r. terhelt részben felmentését és a büntetés jelentős mértékű enyhítését indítványozta. Kérték egyúttal, hogy a Legfelsőbb Bíróság a jogerős büntetés végrehajtását a felülvizsgálati eljárás befejezéséig függessze fel.

A Legfőbb Ügyészség a Bf.2321/2009 számú átiratában a felülvizsgálati indítványt a tényállást támadó részében a törvényben kizártnak, érdemében pedig alaptalannak találta.

Álláspontja szerint az I. r. terhelt és védője a tényállást támadja, amikor azt sérelmezi, hogy a polgári bíróság jogerős határozata szerint a Sz. M.-nének okozott kár csupán 5.608.200 forint, nem bizonyítható, hogy I. r. terhelt a kft. pénzével sajátjaként rendelkezett volna, és a hűtlen kezelés sem valósult meg, mert a tárgonca értékét tévesen állapították meg.

Az indítvánnyal ellentétben a jogerős ítélet tényállása részletesen tartalmazza, hogy az I. r. terhelt mely negyedévre vonatkozóan és milyen valótlan tartalmú magánokiratot felhasználásával követte el a magánokirat-hamisítás vétségét.

A bíróságok a büntető anyagi jog szabályainak a megsértése nélkül állapították meg az I. r. terhelt bűnösségét. Bár a tényállás 1. pontjában írt cselekmény helyes minősítése jelentős értékre elkövetett lopás volna, a téves minősítés nem eredményezte törvénysértő büntetés kiszabását. Az ügyészség ezért azt indítványozta, hogy a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvánnyal támadott jogerős határozatot - a Be. 426. §-a alapján - hatályában tartsa fenn.

A Legfelsőbb Bíróság a Be. 420. §-ának (1) bekezdése és a Be. 424. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, amelyen a

védő a felülvizsgálati indítványt fenntartotta és részletesen indokolta.

A legfőbb ügyész képviselője a nyilvános ülésen az átiratában foglaltakat fenntartotta és a marasztaló döntés hatályában fenntartását indítványozta.

A terhelt a nyilvános ülésen előadta, hogy B. községben nem rendelkezett helyismerettel. B. S. mutatta meg, hogy melyik erdőrészt kell kivágni. Ő csak kiadta a munkát, majd kifizette a munkásokat. Ha tudta volna, hogy nincs vágási engedély, akkor nem vágatta volna ki az erdőt.

Egyébként pedig rendezett családi körülmények között él. Azáltal, hogy börtönbe kellett mennie, a családjá nehéz anyagi körülmények közé került.

III. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatot az abban rögzített tényállás alapul vétele mellett egyrészt a felülvizsgálati indítványban megjelölt - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott - okból, valamint - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontjában írt eljárásjogi felülvizsgálati okok tekintetében - hivatalból [Be. 423. § (4)-(5) bek.] bírálta felül.

Ennek során a felülvizsgálati indítványt, a tényállást és a bizonyítékok mérlegelését támadó részében a törvényben kizártnak, érdemében alaptalannak, a Legfőbb Ügyészség nyilatkozatát alaposnak találta.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvány elbírálása során abból indult ki, hogy a Be. 423. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel, a felülvizsgálati eljárásban a tényálláshoz kötöttség érvényesül. Ennél fogva a kötelezően irányadó jogerős ítéleti tényállás alapul vételével kell és lehet állást foglalni a rendkívüli jogorvoslat tárgyában.

Tényállás 1. pontja

A tényállást támadta a felülvizsgálati indítvány, amikor arra hivatkozott, hogy a terhelt cselekményével okozott kár nem 9.837.500 forint, hanem 5.608.200 forint, ahogyan azt az utóbb lefolytatott polgári perben eljáró bíróság jogerősen megállapította. A bíróság jogerős ítéletével elbírált ügyben megállapított tényre vonatkozó ilyen új bizonyíték - a Be. 408. §-ában foglalt egyéb feltételek megléte mellett - másik rendkívüli jogorvoslat, a perújítás elrendelését alapozhatná meg, a felülvizsgálat körében azonban nem vehető figyelembe.

A terhelt és a védő azonban nem csupán a tényálláson keresztül támadta a csalás büntettének a megállapítását, hanem a megtévesztés

- és azzal együtt a jogtalan haszonszerzés - tényállási elemének hiányára hivatkozással is.

A Legfelsőbb Bíróság e körben azt állapította meg, hogy az Sz. család erdejének kivágására - az irányadó tényállás alapján - valóban jogellenesen került sor, ám a bíróságok nem állapították meg a terhelt jogtalan eltulajdonítási célzatát. Ez a megállapított tényállásból jogi következtetéssel sem vonható le és emellett az idegen dolog elvétele sem történt meg. Az I. r. terhelt ugyanis azon túl, hogy a fát jogellenesen kivágta, az elvétele körébe tartozó (tehát az idegen dolog tényleges hatalomba tartására irányuló) egyéb cselekményt nem tett, a kivágott fa elszállítását nem kezdte meg.

Magatartása tehát még a jogtalan eltulajdonítási szándék megállapítása esetén is legfeljebb a lopás kísérletének minősülhetne.

A bíróságok azonban megállapították, hogy a már kivágott fa eladása körében a terhelt a fizetési szándékát illetően megtévesztette az eladókat. Az általa utóbb megvásárolt és ténylegesen elszállított fa vételárának a megfizetése valójában nem állt szándékában. Az eljárás során elvetett és a felülvizsgálati indítványban megismételt védekezésével ellentétben tehát a vételár megfizetése nem a K. Kft. megromlott anyagi kondíciói miatt maradt el.

A terheltet a sértettek megtévesztése során - amint ezt az elsőfokú bíróság már a jogi indokolás körében (ítélet 22. oldal 4. bek.) helyesen megállapította - az ellenérték nélküli „vásárlás” során a jogtalan haszonszerzés célzata vezérelte, ezért az eljáró bíróságok a büntető anyagi jog szabályainak megsértése nélkül állapították meg a bűnösségét és minősítették cselekményét jelentős kárt okozó csalás büntettének.

Tényállás 2. pontja

Ugyancsak a megállapított tényállástól eltérően hivatkozott a terhelt és a védő arra, hogy az I. r. terhelt a hozzá befolyt, általa átvett pénzeszközöket nem a saját céljaira költötte, hanem kizárólag a Kft. rendeltetésszerű működése körében használta fel; abból fizette ki a munkabéreket, a vállalkozói díjakat, abból vásárolt erdőt, stb. A bíróság ezt a védekezését kifejezetten elvetette, és határozottan megállapította, hogy az ítélet tényállásában részletezett termékek, fűrészárúk általa átvett összesen 8.646.811 forint ellenértékét a saját céljaira fordította.

Bár a védő a nyilvános ülésen maga is előadta, hogy a társaság könyvelése rendezetlen volt, arra tévesen hivatkozott, hogy adott esetben nem a sikkasztás büntette, hanem a számvitel rendje megsértésének a vétsége valósult meg.

Hangsúlyozva, hogy a felülvizsgálat körében kizárólag a jogerős ítéletben megállapított tényállásból kiindulva vizsgálható a terhelt bűnösségére vont következtetés helyessége, a Legfelsőbb Bíróság azt állapította meg, hogy az I. r. terhelt marasztalására a számvitel rendje megsértésének vétségében a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével került sor.

Az eljáró bíróságok azt helyesen rögzítették, hogy I. r. terhelt a számvitelről szóló törvény tényállásban megjelölt rendelkezéseinek megsértésén keresztül megvalósította a számvitel rendje megsértése vétségének a törvényi tényállását. A Legfelsőbb Bíróság azonban azt állapította meg, hogy adott esetben a bűncselekménynek a Btk. 10. §-ának (1) bekezdésében előírt valamennyi fogalmi eleme nem valósult meg.

A Btk. 10. §-ának (1) bekezdése szerint bűncselekmény az a szándékosan vagy - ha a törvény a gondatlan elkövetést is bünteti - gondatlanságból elkövetett cselekmény, amely veszélyes a társadalomra, és amelyre a törvény büntetés kiszabását rendeli. E fogalom-meghatározásból kiindulva a bűncselekménynek a tényállásszerűsége felül további alkotóeleme a társadalomra veszélyesség és a bűnösség, ezek nélkül a büntetőjogi felelősség nem állapítható meg.

A bűnösségnek egyik alkotóeleme a normának megfelelő (a normaadekvát) magatartás elvárhatósága. A büntetendő cselekmények elkövetésétől mindenki köteles tartózkodni, vannak azonban olyan helyzetek, amelyekben ez a büntetőjogi felelősség terhével nem várható el. Az elvárhatóság a bűnösség értékelő (normatív) eleme, és mindig az elkövető javára érvényesül. Az önfeljelentés „nem várható el”, ezért a bűnösség hiányában bűncselekmény nem valósul meg.

Ez a jogértelmezés következetesen érvényesül a bírói gyakorlatban is és megfogalmazást nyert már a BK 55. számú állásfoglalásban, majd utóbb a 2/2002. BJE döntésben is.

A számvitel rendjének megsértése vétségében való bűnösség megállapítása körében az eljáró bíróságok nem vizsgálták, hogy a terhelt miként tehetett volna eleget a jogszabályban előírt kötelezettségének. Miután az irányadó tényállás szerint az általa átvett pénzüsségeket a saját céljaira költötte, az átvételükről szóló bizonylatok lekönyvelése önfeljelentést jelentett volna. A számviteli törvényben előírt magatartás esetén szükségképpen fel kellett volna tárnia, hogy bűncselekményt követett el, amire azonban senki sem kötelezhető. A helyes jogértelmezés szerint tehát ilyen esetben az elkövető büntetőjogi felelőssége csak a vagyon

elleni bűncselekményben állapítható meg, a halmazat csak látszólagos.

Az eljárás bíróságok kizárólag az ügyvezető terhelt által elsikkasztott pénzeszegek lekönyvelésének elmulasztásával összefüggésben állapították meg a számviteli szabályok megszegését, egyéb szabályszegést nem róttak a terhére. A Legfelsőbb Bíróság mindezek alapján e cselekmény tekintetében a marasztaló jogerős döntést - a Be. 427. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján - megváltoztatta és a terheltet az ellene 1. rb. a Btk. 289. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontja szerint minősülő és büntetendő számvitel rendje megsértésének vétsége miatt emelt vád alól - a Be. 6. §-a (3) bekezdése a) pontjának I. fordulata és a 331. §-ának (1) bekezdése alapján - felmentette.

Tényállás 3. pontja

A terhelt és a védő a tényállást támadta akkor is, amikor arra hivatkozott, hogy a targonca értékét tévesen állapították meg a bíróságok.

Az irányadó tényállás szerint a terhelt a 300.000 forint értékű targoncát 1.687.500 forintért vásárolta meg. Az ítélet azt is rögzíti, hogy ennek tudatában volt.

A Legfelsőbb Bíróság fontosnak tartja azt hangsúlyozni, hogy a feltűnő értékaránytalanságot kizárólag az ítéletben rögzített adatok alapján vizsgálhatta. A terhelt az eljárásban nem hivatkozott arra és illet a tényállás sem tartalmaz, hogy a felek a vételár meghatározása során bármely (más) korrekciós tényezőt is érvényesíteni kívántak volna.

A terheltnek, mint a gazdasági társaság ügyvezetőjének a jó gazda gondosságával kellett a vagyonkezelői feladatait ellátnia. E vagyonkezelői kötelességét a feltűnően értékaránytalan szerződés megkötésével nyilvánvalóan megszegte és ezzel a sértett társaságnak vagyoni hátrányt okozott, ezért a nagyobb vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés bűntettében történt marasztalása sem sértette a büntető anyagi jog szabályait.

Tényállás 4. pontja

Végül - amint arra a Legfőbb Ügyészség is helyesen rámutatott - a jogerős ítélet tényállása tartalmazza azokat a tényadatokat, amelyek alapján a bíróságok a terhelt bűnösségét a magánokirat-hamisítás vétségében is megállapították.

A Legfelsőbb Bíróság a felmentő rendelkezésre figyelemmel vizsgálta továbbá azt is, hogy nem szükséges-e a kiszabott büntetés enyhítése. Megállapította, hogy adott esetben a számvitel rendje megsértésének vétsége érdemben nem befolyásolta a terhelttel

szemben a többszörös halmazatban álló bűncselekmények közül a legsúlyosabbra irányadó büntetési tétel minimumában meghatározott főbüntetés tartamát, ezért a jogerősen kiszabott büntetést nem érintette.

A Legfelsőbb Bíróság mindezek alapján - miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a felmentő rendelkezést meghaladóan a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat - a Be. 426. §-a alapján - a hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. §-a (4) bekezdésének a b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Legfelsőbb Bíróság mellőzheti.

Budapest, 2010. január hó 14. napján

Dr. Katona Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Gábor s.k.
előadó bíró, Dr. Schäfer Annamária s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő
Bné